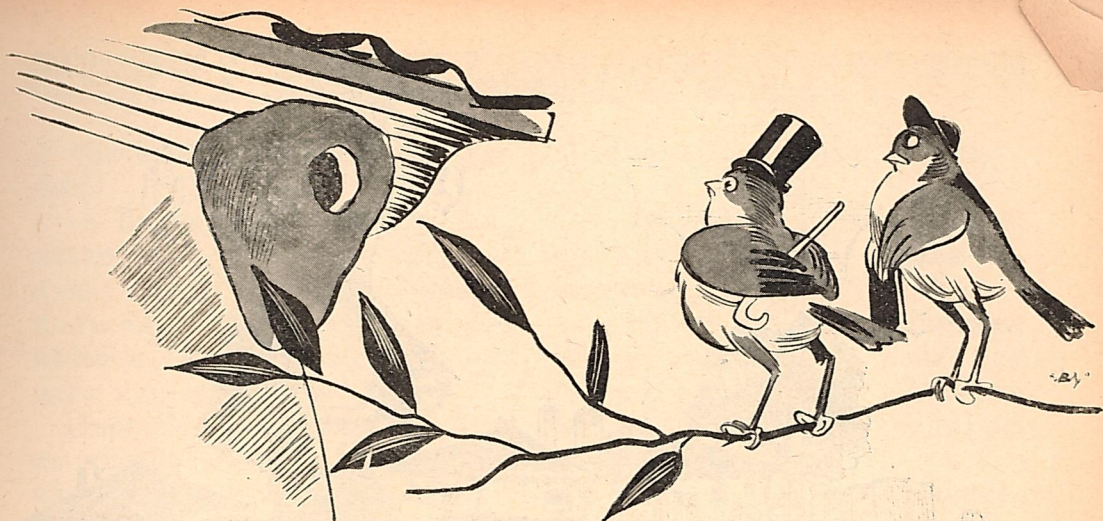

ВЪ ЧУЖДО ГНѢЗДО

Двамка — Вrabчo и Вrabичкa
въ чуждо гнѣздо се нареждатъ
и презъ зимата, на топло,
разговоръ такъвъ повеждатъ:

— Мила моя, — казва Вrabчo, —
като насъ и тѣ сж птички,
а пъкъ сж зидари чудни
тия пусти ластовички!

Тазъ кжщурка кой другъ може
тѣй изкусно да направи?
— Да така е, мили Вrabчo.
Тя и мене ми се нрави.

Колко пжти при фъртуна,
казвамъ: „Боже да сж живи!
Посглупиха само малко,
че излѣзоха страхливи. —

Не посмѣха да останатъ,
дѣдо Мразъ да ги завари,
а презъ ранна есенъ още
цѣло ято въ бѣгъ удари!

— А ний можемъ, рече Вrabчo,
щомъ зимъсь тукъ преживѣмъ,
тѣй — по давностъ и законно
тозъ имотъ да завладѣмъ.

И азъ мисля тѣй ще стане,
— Вrabката се пакъ обади —
щомъ снеса си тукъ яйцата,
кой ще смѣе да ни вади?

Тѣй се канѣха вrabцитѣ,
въ чуждо гнѣздо най-надменно,
безъ да смѣтатъ съ колко грижи,
съ колко трудъ е съградено!

Чичо Стоянъ